

за компанията ще бжде твърдѣ износно да прѣкарва вжглища въ Цариградѣ и по всичкитѣ пристанища на Черно-море. Английскитѣ камъни вжглища, които сж по-долно (?) качество отъ тѣзи открити близу до Сливенъ, по никой начинъ, не ще да бждѣтъ по-евтини въ горѣпоменатитѣ мѣста“.

Най-голѣма надѣжда има за Софійското вжглищно корито. Въ 1879 г. е извадено отъ него ок. 500 тона вжглища, въ 1880 повече отъ 1500 а въ 1881 г. около 3400 тона.

На вжглищното корито при Самоковъ, Бѣлово, Меричле-ри, Исирий и пр. неотдавамъ особено приложение.

Да сега намѣренитѣ камъни вжглища въ отечеството ни притѣжаватъ най-добритѣ качества и могатъ да се употрѣбляватъ съ най-добъръ успѣхъ въ всичкитѣ клонове на промишлеността. *За голѣма жалостъ обаче трѣбва да знаемъ, че голѣмо богатство на камъни вжглища въ цѣлокупна Бѣлгария нѣма.*

Турскій законъ за рудницитѣ.

(Въ сила въ южна Бѣлгария и Македония.)

Споредъ корана само Богъ е истинскій и съвършенъ господаръ на земята, а чловѣцитѣ не сж друго нищо освѣнъ само лица, които я притѣжаватъ приврѣменно и които се ползватъ отъ нея. Миріята т. е. Господарственната каса, която е получила отъ Бога право, владѣе земята, а върховний Имамъ т. е. Султанътъ е нейний управителъ. Прочее, споредъ Османскій законъ, основанъ на Корана, земята се счита, че принадлежи на Държавата, а правото ѣ се простира както въ нейнигѣ недра тѣй и върху нейната повърхность. Слѣдователно царското право, най-съвършенното, възвишено дори до вѣроисповѣдна догма, е началото и основанияето на Турция и на цѣлото ѣ законодателство за рудницитѣ.

Държавата или по-ясно да кажемъ Султанътъ, който е като прѣдставителъ на Бога върху земята, той е и ступанинъ на всичкитѣ рудници въ Империята, прочее има право да ги експлоатира непосредственно за собственната си смѣтка, или да ги располага както ще.

Споредъ „Устава за рудницитѣ (З Мухарремъ 1286—3 Апр. 1869) на „държавнитѣ закони и пр. на Отоманската